

Güneş Yeniden Doğdu Son

– Sevinç A. K. · 17 Eylül 2012

Yıllar geçmiş, Toprak Hakkari'ye sınıf öğretmeni olarak atanmıştı. Annesi kızını oralara göndermeye pek razı gelmediyse de, babası kızına güvendiğini söyleyerek onu görev yerine uğurlamıştı. Güneş ise, Toprak'tan bir sene sonra kazandığı tıp fakültesinden üç sene sonra mezun olacaktı. Okulu kardeşinden sonra bitirecek olması bile onu çılgına çeviriyordu.

"En azından ben daha fazla paraya çok iyi bir yerde çalışacağım." diyordu kendince. Güneş, okulunun şehir dışında olması nedeniyle, Toprak ile vedalaşmaya, onu yolcu etmeye gelememişti. Hoş, çok da umurunda değildi bu durum aslında.

Toprak Hakkari' de bir köy okulunda göreve başladığında soba yakmayı, suyu idareli kullanmayı birden beşe kadar aynı sınıfta olan öğrencilere ders anlatmayı öğrenmişti bile. Elbette onca varlığın içinden geldikten sonra böylesi bir manzaraya alışkın değildi, ama zamanla her şeyin üstesinden gelebileceğine inanıyordu. Durumları olmayan öğrencilerine maaşından yardımcı olur, kitap bulunmayan kütüphane rafları için etraftan yardım toplar, öğrencilerinin tüm bunlar karşısında gözlerindeki ışıltıyla mutlu olmak için elinden geleni yapmaya çalışırdı. Üç yıllık zorunlu görevi bitiyordu, annesi ise sürekli yaşadıkları şehire tayinini almasını istiyordu. Çünkü annesinin yaşı gereği birtakım hastalıkları ortaya çıkmaya başlamıştı ve ona yanında yardımcı olacak kimsesi yoktu. Bunun üstüne bir de annesinin göğüs kanseri olduğunu duyunca başından aşağı kaynar sular dökülmüştü. İstemeden de olsa, ailesinin yanına İstanbul'a dönmesi gerekiyordu. O sıralarda Güneş' de Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesini bitirmiş, fizik tedavi doktoru olmuş ve İstanbul'da özel bir fizik tedavi ve rehabilitasyon hastanesinde göreve başlamıştı. Ailesi Anadolu yakasında, kendisi Avrupa yakasında ikamet etmesine ve annesinin durumunu bilmesine rağmen ayda bir ya uğrar ya da çoğunlukla: "İşlerim yoğun." Der, yalan söyler, oraya gitmeye tenezzül etmezdi bile. Annesinin tedavisi boyunca kemoterapi gördüğünden dolayı sızlanması onu sinir ederdi; bu nedenle de oraya gitmeyi pek istemezdi.

Çalıştığı hastane son derece güzel, manzaralı, teknolojik aletlerle donatılmış, modern bir yerdi. Staj yaptığı zamanlardaki hastaneyi, oradaki yaşlı, kimsesiz, yoksul hastaları hatırladıkça bu konumuna şükrediyordu. "İyi ki orada kalmamış, buraya gelmişim" derdi. Annesi vefat ettiğinde, kendisi Paris'te idi. Ölüm haberini duyduğunda hiçbir şey olmamış gibi gelmişti. Bir iki ağladı, sonra yine eski hayatına dönmüştü. Toprak ise çok sevdiği mesleğine halen devam ederken, ablasının nasıl böyle duyarsızlaştığına anlam veremiyordu. Babaları ise tüm bunlar karşısında ne diyeceğini, ne yapacağını şaşırılmıştı. "Biz nerede hata yaptık da, bu kızımız böyle oldu." derken, kahrından felç olmuştu. Maddi durumu iyi olduğu için, kızının hastanesine yatırılmasını ve orada tedavi olmayı istedi. Güneş, bu defa "Olmaz" dememişti. Özel odalardan birine yatırılan Güney Bey, kendisine gösterilen ilgiden hoşnuttu. Hastaneye yeni alınmış bir personel henüz doktorları tanımadığı için ilk günden dert yanmaya başlamıştı bile çarşafı değiştirirken

"Ah şu Güneş Hanım yok mu Güneş Hanım!" dedi sinirini çarşaftan almışçasına

"Ne olmuş Güneş Hanım'a?"

"Ya bey amca, temizlik elemanıyız diye de bir insana bu kadar hor gözle bakılır mı? Nasıl bir aile terbiyesi almış bu kişi, nasıl anne babası varmış anlamadım inan ki. Daha işe başlayalı bir hafta olmadan bezdirdi beni. Neyse... Buyrun çarşafınızı değiştirdim."

Bu sözler üzerine çok utanmıştı Güney Bey. Artık kızına nasihat etmenin bir faydası yoktu. Koskoca doktor olmuştu ne diyebilirdi ki!

Toprak'tan, Mevlana'nın Mesnevi adlı kitabını istedi. Toprak ertesi gün getirdi ve "Sanırım, vaktini boşa harcamak istemiyor." diye düşündü. Güney Bey o kitabı kızı Güneş'e hediye etti. Okuması için de ısrar etti. Güneş: "Peki, okuyacağım vakit buldukça, teşekkür ederim baba." dediyse de, sıkıcı gelmişti ona bu kitap. Kitabın sürekli iyi ve güzel şeylerden bahsetmesi ona göre komikti sanki. Kitabını rafa kaldırdı.

Babası gün geçtikçe daha iyiye gidiyordu. Öyle ki artık hastaneden çıkmış, kendi ihtiyaçlarını tek başına görebilecek dereceye gelmişti.

Aradan iki ay geçmişti. Güneş acil bir durum için, o gün ayağına giydiği ince uzun topuklu ayakkabısıyla koşup, merdivenlerden hızla inmeye çalışırken birden ayakları dolanmış ve yuvarlanarak aşağı kadar inmişti. Kimselerin olmaması, olanlarınsa dönüp bakmaması ve acı içinde kıvrınırken; o kötü davrandığı, aşağılayarak emir verdiği temizlik görevlisi hemen yardımına koşmuş, gerekli birimlere haber vermişti. Hastanede ayağı alçıya alınmış ve istirahat için evine gönderilmişti. Toprak, babasını tek başına bırakmak istemiyordu. Güneş'i de evine alıp ona da bakıyordu. Güneş mahcup olmayı öğrenmişti bu sayede. Toprak'a yaptıkları olsun, hizmetliyi hor görmesine rağmen, hizmetlinin düştüğü anda yardımına koşmuş olması olsun... "Tüm bunlar bana bir uyarı da olabilir." diye düşündü bir zaman. Canı çok sıkıldı yattığı sürece . Babası Mesnevi'yi okuyup okumadığını sordu. Okumadıysa da okuması için şimdi elinde bundan daha iyi bir fırsatı olamayacağını söyledi.. Bunun üzerine Toprak, kitabı Güneş'e uzattı. Güneş, okumaya başladı. Okudukça içinin ferahladığını ve bambaşka biri olduğunu fark etti. Bir cümle onu çok etkilemişti tüm olanların üstüne.

"Sevgide güneş gibi ol, dostluk ve kardeşlikte akarsu gibi ol, hataları örtmede gece gibi ol, tevazuda toprak gibi ol, öfkede ölü gibi ol, her ne olursan ol, ya olduğun gibi görün, ya görüldüğün gibi ol"
(Mevlana)

İyileşmişti artık. Eskisinden çok daha iyi olduğunu hissediyordu ruhen ve bedenen. Hastanede görevine başladığında ise, ilk iş kendisine yardımcı olan temizlik görevlisine hediye vermek oldu. Artık iyiliğin ve hoşgörölü olmanın tadını almıştı Güneş.

Eskiden yapmış olduklarını cahilliğine veriyordu. Bambaşka biri olmuştu. Bir zamanlar sadece kendisine ışık yayan Güneş'in yerini, şimdi etrafa ışık saçan bir Güneş almıştı. Artık herkes mutlu ve huzurlu idi. Güney Bey ise, öldüğünde gözlerinin açık gitmeyeceğini söylüyordu sürekli. Annelerinin de onları izlediğini gökyüzünden...

Kızındaki bu değişim, aslında içinde var olanı dışarı çıkartmıştı.

*
*
*

Sevinçli

Not : Zeynep Cemali 2012 Öykü yarışması için

“Ona duyduğum öfke çoktan uçup gitmişti.” cümlesinden yola çıkılarak " HOŞGÖRÜ" temalı bir hikaye olarak kaleme alınmıştır efendim :) Diyesim geldi...